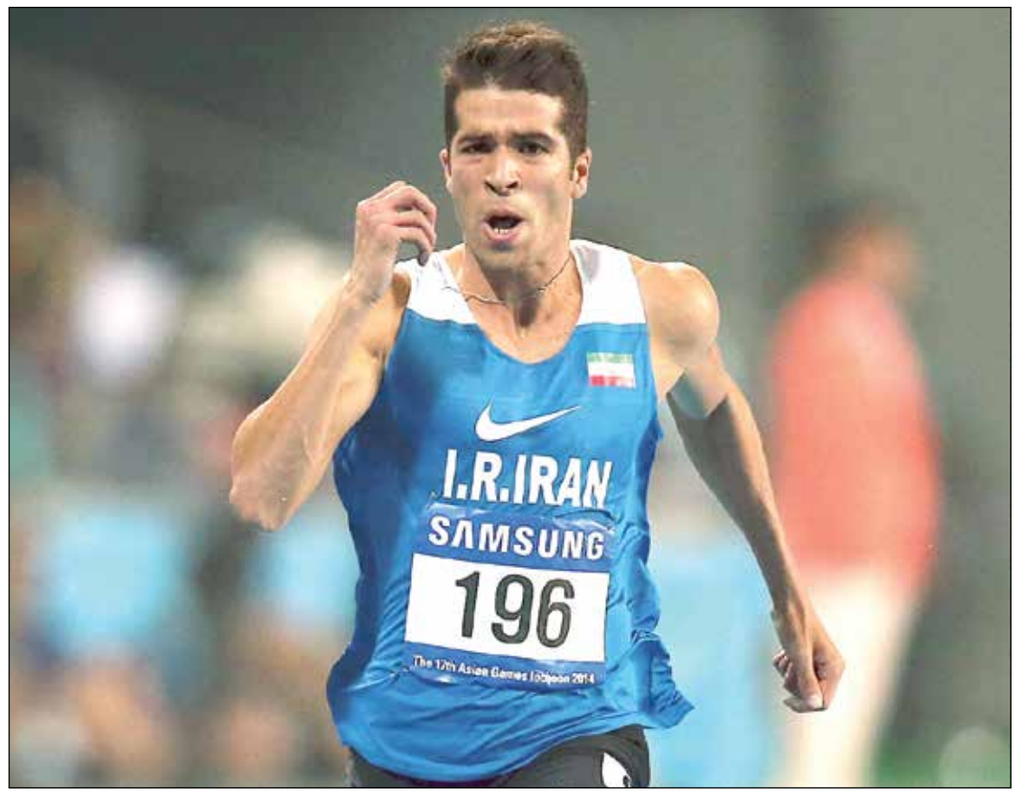

حسن تفتیان: شرایط کشور را می‌دانم و زیاده‌خواه نیستم

در ریو اصلا متوجه نبودم به کجا رفته‌ام

خیلی زود سهمیه‌اش را قطعی کرد و حالا که با او حرف می‌زنیم، تمرینات‌اش را در فرانسه زیر نظر آنتوان گای، مربی مورد نظرش دنبال می‌کند. سریع‌ترین مرد ایران، با تجربه‌ی به‌جامانده از المپیک ریو، برای توکیو آماده می‌شود؛ المپیکی که می‌خواهد شبیه قبلی برایش تمام نشود. این‌بار هدف‌اش را رکورد زیر ده ثانیه گذاشته و می‌داند که باید خیلی خوب مراقبت کند تا از این مسیر خارج نشود. حسن تفتیان، آسیب‌دیدگی‌اش را دلیل برهم‌خوردن تمرکزش در ریو می‌داند و می‌خواهد این بار بدون هیچ مصدومیت و با آمادگی کامل راهی المپیک شود؛ اگرچه دل‌نگرانی‌هایی بابت برنامه‌هایش تا المپیک داشت.

با یک آسیب‌دیدگی کوچک همه‌چیز به هم ریخت

پیش از هر صحبتی، با تفتیان به المپیک ریو می‌رویم؛ جایی‌که انتظار بیشتری از خودش داشت: «رکوردهایم قبل از المپیک خیلی خوب بود و فکر می‌کردم در بازی‌های ریو نتیجه‌ی قابل قبولی بگیرم، اما آنجا بود که فهمیدم چقدر المپیک با سایر رویدادها فرق دارد. همه‌چیز تا روز مسابقه خوب بود اما یک آسیب‌دیدگی کوچک در پشت ران‌ام، تمام تمرکزم را به هم ریخت.» تفتیان بارها قبل از المپیک با چهره‌های بزرگ دنیا مسابقه داده بود، اما می‌گوید: «نمی‌دانم المپیک چه دارد که همه‌چیز در آن تغییر می‌کند. خودم بارها به این موضوع فکر کردم. رقبا همان‌هایی بودند که پیش‌تر هم کنارشان در قهرمانی جهان و جایزه‌ی بزرگ مسابقه داده بودم، اما وقتی در المپیک کنارشان قرار گرفتم، انگار برایم تغییر کرده بودند. جو سنگینی بر مسابقه حاکم بود؛ جوی که متاثر از نام المپیک است. به‌هرحال بزرگ‌ترین مسابقه‌ی دنیاست و در چند روزی که بازی‌ها برگزار می‌شود و چند ماه قبل از آن، تمرکز رسانه‌های زیادی بر این رویداد است. آرزوی هر ورزشکاری است که در این رویداد حضور داشته باشد و نهایت ورزش دنیاست. همه‌ی اینها باعث می‌شود استرس هم زیاد شود و کسی بهترین نتیجه را بگیرد که پشتیبانی خوبی از او شده باشد و خودش هم کم نگذاشته باشد.»

در المپیک فقط ورزشکارها رقابت نمی‌کنند

در این جمله‌ی تفتیان کمی هم گلایه و نقد نهفته است. وقتی از او می‌پرسم که منظورش، پشتیبانی قبل یا حین مسابقه است، می‌گوید: «هر دو. من در المپیک ریو که اولین تجربه‌ی المپیک‌ام بود، با نگاه به سایر ورزشکارانی که در این رویداد شرکت کرده بودند، یک نکته را به‌خوبی فهمیدم؛ ورزشکاران بزرگ المپیک، خیلی خوب پشتیبانی می‌شوند. در اصل فقط آن هشت نفری که در خط شروع کنار هم ایستادند، با هم رقابت نمی‌کنند. در اصل، رقابتِ همه‌ی عواملی است که پشت هرکدام از این ورزشکارها ایستادند. خب طبیعی است که هرچقدر پشتوانه‌ی یک ورزشکار قوی‌تر باشد، او زور و توان بیشتری برای رقابت و جلو زدن دارد. در المپیک، کشورها توان خود را در حمایت از قهرمانان‌شان نشان می‌دهند و به‌همین‌خاطر است که می‌گویند المپیک، رقابت کشورهاست.»

نمی‌دانم «در باغ نبودن» خوب است یا پختگی!

دونده‌ی سرعت ایران، بعد از این توضیحات حرف‌های جالبی درباره‌ی شرایط خودش در المپیک ریو به زبان می‌آورد: «متوجه نبودم کجا رفتم. حتی قبل از آن هم همینطور بود. چند شب پیش فیلم یکی از مسابقات‌ام در ۲۰۱۵ را می‌دیدم که یک موضوعی برایم جلب توجه کرد. دیدم در آن مسابقه گاتلین، پاول، گای و چند چهره‌ی دیگر کنارم هستند و من با آنها رقابت کردم، بدون اینکه متوجه باشم کنار چه کسانی مسابقه دادم. نمی‌دانم شاید بی‌تجربگی باعث به وجود آمدن این حال‌وهوا شده است.» با این توضیح تفتیان، سراغ المپیک توکیو می‌رویم. او نمی‌داند که آن بی‌تجربگی بیشتر به کار می‌آید یا پخته بودن: «المپیک آنقدر میدان عجیبی است که نمی‌دانم بی‌تجربگی و به قول معروف «در باغ نبودن» بیشتر به کار می‌آید یا پختگی. باید در المپیک توکیو این را تجربه کنم.»

زیر ده ثانیه بدوم، کار تمام است

تفتیان مانند دفعه‌ی قبل تمرکزش را روی صعود به مرحله‌ی نیمه‌نهایی نگذاشته و این‌بار از راه دیگری وارد شده است: «می‌خواهم در این مدت رکوردم به زیر ده ثانیه برسد. اگر بتوانم در المپیک این رکورد را ثبت کنم، اتفاق بزرگی است و خب بالطبع نتایج خوب دیگری هم در پی دارد. رکورد زیر ده ثانیه یعنی صعود به مرحله‌ی بعد و رسیدن به چیزهایی که به‌دنبال آن هستم.» سریع‌ترین دونده‌ی ایران به شرایطی که برای رسیدن به این هدف دارد، اشاره می‌کند و می‌گوید: «بعد از مدتی که خودم به‌تنهایی تمرین کردم، بیشتر برنامه‌هایی که داشتم با کمک کمیته‌ی ملی المپیک و فدراسیون دوومیدانی اجرا شد، من شرایط کشور را درک می‌کنم و متوجه این موضوع هستم که وقتی همه‌ی مردم دارند فشارهای اقتصادی را تحمل می‌کنند، من هم به‌عنوان یک ورزشکار باید مدارا کنم. به‌خاطر همین مسائل اقتصادی، من چند ماهی را در ایران تمرین کردم و زیاده‌خواه نبودم اما باید مدتی را هم در اروپا تمرین می‌کردم.»